

2. V Strašidelných horách

Pochytila ho pravá cestovateľská horúčka. Zo skrine vytiahol batoh a hádzal doň všetko, čo mu prišlo pod ruku.

Košelu... sveter... porcelánovú sošku psíka... nočnú lampu...

A vtom sa zarazil.

Načo mu bude v hrade plnom strašidiel nočná lampa?
A načo soška psíka?

Pošúchal si čelo. Čo si treba zobrať do takého hradu?
A kde ten hrad vlastne je?

Rozložil si na koberci mapu a začal ju študovať.

Strašidelné hory sa na mape nachádzali celkom dole. Už na prvý pohľad vyzerali hrôzostrašne – boli namaľované čiernou farbou a hneď vedľa sa skvela výrazná značka s prísnyim výkričníkom.

„Čo to znamená?“ hundral Hádajko.

„Značka s výkričníkom značí, že na cestovateľa na tom mieste číha veľmi vážne nebezpečenstvo,“ prečítal

si vysvetlivky. „*Odporúča sa na také miesto radšej vôbec nechodiť.*”

Hádajkovi po chrbte prebehli zimomriavky. Vstal a nervózne sa začal prechádzať po izbe. Uvedomil si, že riešiť záhady v časopise a naozaj ich prežívať vôbec nemusí byť jedno a to isté. Pri čítaní ho nečaká nič zlé. Keď však na to miesto odcestuje, nebezpečenstvu sa nevyhne.

Naozaj tam chce ísť?

„Áno!” zvolal Hádajko tak nahlas, až všetky tri zlaté rybičky od ľaku vyskočili do výšky a zase s čľupnutím dopadli späť do akvária.

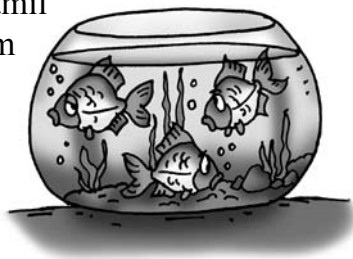
„Chcem tam ísť, a veru aj pôjdem. Nijaký namaľovaný výkričník ma od môjho zámeru neodradí!”

A opäť sa pribral do balenia, pričom teraz lepšie zvažoval, čo si vezme so sebou, takže v jeho batohu sa ocitli samé užitočné veci, napríklad baterka, mapa, budík či čiapka s brmbolcom.

Tak. Hotovo. Teraz ešte nakrmiť rybičky, a môže ísť.

Starostlivo nasypal do akvária krmivo a zahľadel sa na rybičky.

„To máte na týždeň,” oznámil im. „Rozdeľte si to na sedem častí a každý deň zjedzte len jednu. Keď dojete poslednú, vrátim sa.”

Potom si vyhodil batoh na chrbát a pobral sa ku dverám, kde sa na okamih zastavil.

„Vrátim sa,“ ešte raz oznámil rybičkám. „Len čo vylúštim záhadu hradu Orlia hliadka. Sľubujem.“

Potom vyšiel von a zavrel za sebou dvere.

Na stanici sa spýtal, ktorý vlak ide do Strašidelných hôr.

„Do Strašidelných hôr?“ splasla rukami pani v pokladni. „Naozaj chcete ísť práve tam? Ved' tam straší! Nečítate noviny?“

„Čítam,“ prikývol Hádajko. „A práve preto tam idem. Chcem vyriešiť záhadu strašidelného hradu. Chcem zistiť, kto tam straší, kedy tam straší a prečo tam straší.“

„A ešte aj ako tam straší,“ dodala pani a podala mu cestovný lístok. „Lenže to ani veľmi skúmať nemusíte. To vieme už teraz. Straší tam veľmi. Hrozne veľmi. Dokonca by som povedala, že tam straší strašne.“

„Myslím, že áno,“ súhlasil Hádajko, zaplatil a nastúpil do vlaku.

Vlak dlho uháňal krajinou, ktorá sa za oknom podchvíľou menila a s pribúdajúcimi kilometrami bola čoraz nevlúdnejšia, divokejšia a temnejšia. A čím bola neprívetivejšia, tým bolo cestujúcich vo vlaku menej, až napokon vystúpili všetci a vo vagóne zostal okrem Hádajka iba staručký ujko, ktorý podriemkaval s nosom zaboreným do huňatého kockovaného šálu.

„Som rád, že ste tu zostali aspoň vy,“ prihovoral sa mu Hádajko.

„Čo... čože?“ prebral sa ujko a rozospato sa rozhlíadal okolo seba.

„Dobre, že ste tu,“ zopakoval Hádajko. „Lebo inak už všetci vystúpili.“

„Hej? A kde to vlastne sme?“

Vyzrel z okna.

„Strašidelné hory!“ vykrikol. „Práve sme prišli do Strašidelných hôr!“

„Och, do Strašidelných hôr?“ zvolal teraz aj Hádajko. „Už? Tak poďte, vystúpime.“

„Kde, v Strašidelných horách?“ vyhrkol ujko a roztriasol sa tak silno, až sa mu rozviazal kockovaný šál aj šnúrky na

topánkach. „V Strašidelných horách ja rozhodne nevystúpim. A nerobte to ani vy, ak je vám život milý.”

„Život mi milý je, ale zároveň chcem nájsť hrad,” povedal Hádajko, schytil batoh a vystúpil.

„Nerobte to!” začul ešte ujkov výkrik. „Nechod'te do hôr a už vôbec nechod'te do hradu! Je tam...” Ďalšie jeho slová zanikli v rachote rozbiehajúceho sa vlaku, ktorý zrýchlil a vzápätí bol preč.

Hádajko osamel na ošarpanom nástupišti. Opodiaľ stála vysoká sliepňajúca lampa, ktorá ako-tak osvetľovala akýsi nachýlený stĺp. Bola na ňom šípka s nápisom **HRAD ORLIA HLIADKA** a pod ňou menšia ceduľka s nápisom: *Chod'te rovno za nosom.*

„Dobre,” prikývol Hádajko, vyhodil si batoh na chrbát a vyrazil. Rada ísť za nosom bola veľmi užitočná, lebo keď vykročil zo stanice, ocitol sa v takej hustej hmle, že nevidel ani na krok. Našťastie, na vlastný nos si dovidel, takže zablúdiť nemohol. Asi hodinu kráčal v hmle do strmého kopca porasteného stromami a pichľavými kríkmi, keď vtom sa biele kúdoly na chvíľu rozptýlili a Hádajko zbadal, ako sa zo zdrapov vlhkej hmly vynárajú tmavé neprístupné kamenné múry.

Hrad Orlia hliadka bol rovno pred ním, mĺkvy a tajomný ako les navôkol.

Hádajko rázne zabúchal na čiernu bránu.

Najprv sa nedialo nič. Hádajko trpezlivo čakal, no brána sa nielenže neotvorila, ale dokonca sa spoza nej neozval nijaký zvuk.

Akoby v hrade všetci skameneli.

Hádajko však zrazu pocítil, ako sa za ním niečo pohlo! Vyľakal sa a vlasy sa mu od strachu nezježili len preto, lebo už zježené boli – vieme, že Hádajko bol ustavične strapatý a vlasy mu vždy trčali na všetky strany. Teraz sa mu však navyiac rozdrkotali i zuby.

Zatajil dych a opatrne sa obzrel.

A za ním sa naozaj niečo hýbalo! Hmla! Skrúcala sa a prevaľovala sem a tam, akoby bola živá! Hádajkovi sa dokonca zdalo, že v nej vidí postavy, ktoré kráčajú k nemu, blížia sa a...

„Otvorte!“ skríkol a zabúchal na bránu tak mocne, až ju takmer vyvalil z pántov.

„Vari horí?“ začul namrzený hlas a brána sa konečne s hlasným škripotom otvorila. Stál v nej drobný človečik v tmavohnedom plášti, ktorý mu siahal takmer až po zem, a v ruke držal obrovský zväzok kľúčov.

Hádajko vbehol dnu, akoby mal za chrbtom aspoň desať poriadne rozčúlených psov. Vzápätí bránu zacapil, až to zadunelo, a pre istotu sa o ňu z vnútornej strany ešte aj oprel.

„V tej hmle...“ zajachtal vyľakane. „V tej hme niečo je!“

„Isteže,“ prisvedčil človečik a zamkol bránu. „Je tam nádcha, kašeľ, horúčka, bolesti hrdla... to všetko je v hmle. Keď sa tam budete motať, skočí to na vás a vy sa toho nezbavíte dva týždne, v krajnom prípade dokonca celých štrnásť dní. Budete chorý až hrôza!“

„To som
nemal na
mysli,“
zahundral
Hádajko.
„Chcel som
povedať,
že...“

Ale človečik
ho už nepočúval.
Pokynul mu, aby
ho nasledoval, a vykročil krížom cez hradné nádvorie.
Hádajko sa pobral za ním, pričom niekoľkokrát sa
pošmykol na klzkých dlaždiciach a dvakrát bezmála
spadol.

Nádvorie zo všetkých strán obklopovali vysoké
hradné steny, v ktorých sa nachádzali malé oblôčiky.
Za niektorými z nich sa už aj svietilo. Rovno pred nimi
stála vysoká veža, ktorá bola hore zakončená špicatou
strieškou a na nej trónil kovový čierny kohút. Pod
strieškou Hádajko zočil vyhliaďkovú terasu, obohnanú
dreveným zábradlím, ktoré pri pohľade zdola pôsobilo
dojmom, že sa už-už rozsype a spolu s terasou sa zrúti

na nádvorie. Hádajko pri tej predstave mimovoľne vtiahol hlavu medzi plecia a prižmúril oči, akoby mu mali trosky terasy každú chvíľu pristáť rovno na hlave.

Ale nič také sa nestalo. Bez nehody prešiel za človečikom až k nízkym dvierkam v stene naproti. Človečik ich otvoril, potom ustúpil bokom, aby mohol Hádajko vojsť dnu, a zrazu s úsmevom povedal:

„Vitajte na hrade Orlia hliadka. Budete mojím hosťom. Som tunajší kastelán. Volám sa Max.”

Hádajko vošiel do hradu a ocitol sa v rozľahlej vstupnej hale. Z nej viedlo široké točité schodište na poschodie, ktoré sa strácalo v prítmí. Steny haly zdobili tmavé obrazy v pozlátených rámoch, z ktorých sa na Hádajka prísne pozerali páni a dámy v starodávnych kostýmoch. Iba jeden obraz vyzeral veselšie – bol na ňom muž s velikánskym nosom, ktorému sa okolo hlavy vznášalo množstvo balónikov.

„Zaujímavé,” podotkol Hádajko. „Akoby sa práve vrátil z lunaparku, nemyslíte?”

Ale kastelán Max ho nepočúval.

„Toto je prvý majiteľ hradu,” ukázal na opačnú stenu, kde visel veľký portrét unudene pôsobiaceho tučného muža v bielej parochni. Hádajko naňho pozrel a ihneď zabudol na nosateho človeka s balónikmi. Muž v parochni totiž držal v ruke...

Hádajko vyvalil oči, zažmurkal, uštipol sa do líca... ibaže stále videl to isté!

„Ale veď... v ruke má mobil!” zajachtal. „Normálny mobilný telefón!”

„Čo je čudné na mobilnom telefóne?“ nechápal kastelán Max. „Má ho každý, ja dokonca dva.“

„Teraz už áno... ale tento muž predsa žil veľmi dávno, no nie?“

„Veľmi dávno a veľmi dlho,“ významne

vztýčil ukazovák kastelán Max. „Vľavo dole uvidíte na obraze pár číslíc. Keď ich spočítate, zistíte, koľkých rokov sa tento muž dožil. Mimochodom, volal sa Markus. Gróf Markus.“

Hádajko sa sklonil k spodnej časti obrazu. Uvidel tam tieto čísla:

18 52 34 47 98

Rýchlo ich spočítal.

„249!“ vyhlkol. „Gróf Markus žil 249 rokov?“

„Presne tak,“ prikývol kastelán Max. „Zaujímavý človek. A keďže tak dlho žil, je prirodzené, že sa už aj byťku nudil. A tak si krátil čas vymýšľaním nových

vecí. Okrem iného vymyslel aj mobil, ktorý vidíte na obraze. Podarilo sa mu to asi o päťsto rokov skôr, ako ľudia vymysleli mobil ešte raz.”

„Pozoruhodné...” zahundral Hádajko. „Nečudoval by som sa, keby tento gróf Markus kadečo vymýšľal ešte aj dnes a keby práve on bol tým strašidlom, ktoré som videl vonku v hmle.”

„Vonku v hmle nebolo nijaké strašidlo,” veľmi dôrazne vyhlásil kastelán Max. „Už som vám to raz povedal. Nemusíte sa báť, strašidlá tam rozhodne nie sú.”

„Ste si tým istý?” Hádajko cítil, ako sa mu uľavilo. „Nie je tam ani jediné strašidlo?” ubezpečoval sa. „Lebo v novinách písali, že...”

„Vonku naozaj nie je ani jediné strašidlo,” prerušil ho kastelán Max. „Žijem tu dlho, poznám to tu. Vonku nie je nijaké strašidlo. Je totiž dnu. V hrade. Zdržuje sa v pivnici, vo výklenkoch chodieb, v zákutiach komnát... vlastne kdekoľvek.

Skrátka, je tu s nami.”

